

Întrebarea care mi-a venit în minte după ce-am citit cartea a fost: „De ce este România...gubernată altfel?”, că de-aici derivă toate problemele, multe, mărunte și sufocante de fiecare zi. Oricare țară, dacă ar fi administrată atât de prost cum e România, ar fi ca a noastră (mândră, glorioasă, dar în același timp „mândră”, „glorioasă” etc.)!... Sunt multe observații făcute de Lucian Boia în cartea domniei sale cu care nu sunt de acord. Sunt și aspecte, mai puține, cu care sunt de acord.

Autorul a ne privește cu ochi iscoditori: ce-am fost (dac-am fost...), ce putem să devenim (dacă putem...). Singura certitudine incomodă e prezentul. Toți facem parte din el, chiar și autorul cărții. Eseul, care se vrea un diagnostic al societății preromânești, apoi continuat cu identificarea lacunelor noastre naționale (de data aceasta românești, prefixul „pre” nemaiaivând rostul), trece prin mai multe categorii și subcategorii. Eu o să încerc o altfel de ierarhizare a conținutului lucrării domnului Boia.

1.Trecutul

Probabil că faptele noastre de vitejie (nu în sens peiorativ spun asta) trebuie bine căutate în această lucrare, în care suntem făcuți un neam de categorie inferioară. Suntem criticați în multe pagini și laudați în puține...Nu neg că ne merităm înapoierea actuală, dar nici nu pot să nu-mi scot pălăria în fața dacilor care au luptat cu un inamic mult mai puternic în arta războiului, sau în fața unor domnitori, sau principii, care

„n-ar fi visat nici un moment să-și spună regi”.

E de rău când ni se spune că

„E greu de spus cât „sânge roman” au românii, dar că au mai mult sânge slav decât roman este de domeniul evidenței. În Dacia nu s-au instalat coloniști de la Roma, ci „provinciali”, romanizați. Până și Traian, împăratul cuceritor, era spaniol [...].”

Nu văd ce relevanță are originea spaniolă a lui Traian! Treaba lui de unde provenea! Reprezenta atunci cea mai mare putere militară și bogățiile teritoriului dacic erau prea tentante, ca să nu mai vorbesc de vanitatea Romei...

Pe mine mai mult mă interesează de unde trage autorul concluzia că prin venele noastre circulă mai mult sânge slav și mai puțin sânge roman! E logic să reamintim că, într-adevăr, coloniștii romani veniți în Dacia nu erau romani get-beget, ci „naturalizați” romani.

“Până târziu, în secolul al XIV-lea, teritoriul viitoarelor țări române nu produce niciun fel de text, niciun document, toate informațiile care îl privesc – puține – provenind strict din afară.”

La noi,

„Evul Mediu începe în spațiul românesc atunci când în Occident se apropie de sfârșit.”

Probabil că o explicație a lipsei documentelor despre teritoriile românești de până pe la 1300-1400, este faptul că am avut de „lucru” cu vecinii care încercau să „sară gardul” în băătăura noastră...și nu stătea nimeni să consemneze principalele evenimente pentru posteritate.

Suntem priviți cu ochi îngăduitori de autor când se reamintește că:

„Aici se întâlnesc la un moment dat cele trei mari imperii: Imperiul otoman, Imperiul habsburgic, Imperiul rus. Între ele, principatele române: diminuate, devastate, ocupate periodic, rămân în ființă, singurele țări mici care supraviețuiesc în această parte a Europei.”

Cu așa vecini, cui îi mai ardea de consemnări scrise prin cronică?... se vede, „provincialii romanizați” au avut urmași care au știut să-și apere teritoriile...

Mai aproape de zilele noastre, influențele altor limbi sunt din ce în ce mai prezente în limba română . De exemplu, autorul spune că

„Se adaugă cuvinte grecești, ungurești (neam, pronunțat frecvent în spirit autohtonist, e din sursă maghiară).”

Hmmm...În Dex scrie așa:

” NEAM, neamuri, s. n., adv. I. S. n. 1. Popor, națiune. II. Adv. (Reg. și fam.) Deloc, câtuși de puțin, nimic. – Din magh. nem. „

Să nu confundăm „neam”- în sensul de popor, grup de oameni înrudiți, cu „neam”- cu sensul de nimic, deloc, ioc, cu originea maghiară (nem, care înseamnă nu)! Așadar, autorul cărții ar fi trebuit să precizeze la care „neam” se referă, pentru a evita orice ambiguitate: la „neam” ca popor, sau la „neam” ca puțin, deloc, etc.

Dar să continuăm cu lucrarea domnului Boia, pentru că ne-am cam luat cu prea multe explicații

pe marginea unui singur cuvânt...Renumitul medic Carol Davila este pentru autor

„de origine incertă, oarecum francez, în orice caz nu român.”

Nu prea înțeleg în ce constă incertitudinea, pentru că despre Carol Davila se consemnează:

„Carol Davila, pe numele de naștere Carlo Antonio Francesco d’Avila (în franceză Charles d’Avila) [...] a fost un medic și farmacist român, de origine franceză, născut în Italia.”

– sursa: wikipedia.org

Despre Unirea din 1859, autorul lucrării spune:

„Moldovenii (boierii, desigur, ei alcătuiau țara politică) n-au avut de fel atunci sentimentul unei eliberări sau al unei uniri; s-au văzut pur și simplu cuceriți. După cum nici muntenii nu porniseră la luptă cu idei unificatoare. Națiunea română – ceea ce, încă o dată, înseamnă conștiință națională, în lipsa căreia n-are cum să existe o națiune - s-a construit treptat, desăvârșindu-se spre mijlocul veacului al XIX-lea.”

Mijlocul secolului al XIX-lea cuprinde și anul 1859!...Deci era atunci conștiința națională formată!

Ni se reamintește de teoria lui Nicolae Densușianu în lucrarea „Dacia preistorică”:

„Cu mult înainte de romani, cu mult înainte de greci, aici, în Dacia preistorică a existat o civilizație măreață, care a iradiat în întreagă lume, în orice caz în întreaga Europă.”

Teoria e valabilă și azi...Vezi Napoleon Săvescu. Dacă avem un prezent mizerabil, nu înseamnă că trecutul îndepărtat nu ne poate oferi...revelații interesante în...viitor!

În aceeași idee, citez un fragment dintr-un interviu al lui Miceál Ledwith, un fost preot catolic, fost consilier al papei Ioan Paul al II-lea, care se pare că într-o perioadă a avut acces la atât de bine păzita bibliotecă a Vaticanului,:

“Chiar dacă se știe că latina e limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română, sau precursora sa, vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers. Cu alte cuvinte, nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească. Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din Munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale.”

Lucian Boia continuă să arate acuzator cu degetul spre poporul român:

„ Teza lui Densușianu [...] este și azi în plin avânt printre românii care măcar prin daci □ (din păcate daci fictivi) speră să-și trateze complexele.”

De ce daci fictivi? Să fie dacii primul „popor virtual” în istoria omenirii? Altfel formulată întrebarea, dacii, au fost, sau n-au fost? Împăratul Traian știa sigur să dea răspuns la întrebarea asta...Faptul că românii vor să-și trateze complexele nu e, în sine, un lucru condamabil. Condamnabilă e clasa politică românească, în totalitatea ei, care ne face să ne găsim un punct de reper într-un trecut extrem de îndepărtat. Acel punct de reper din istoria foarte veche a poporului român nu seamănă cu prezentul, asta-i sigur! Și atunci, pentru a „armoniza” trecutul cu prezentul, ce facem? Ne batem joc de trecut, pentru că oricum prezentul își bate el joc de noi!

sfarsitul primei parti